

Arrest

nr. 309 115 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 april 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 april 2021 om internationale bescherming. Op 9 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 6 juli 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 9 oktober 2023 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de adjunct-commissaris op 21 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 december 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Shangar in het district Asmar van de provincie Kunar. Uw vader werkte als ontminner voor de Amerikaanse Special Forces. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban bij jullie thuis en zei dat uw vader zich moest aangeven bij hen. Zij gaven jullie drie dagen, waarna ze jullie zouden vermoorden. Wanneer u en uw broer drie dagen later op weg waren naar de moskee kwamen jullie de taliban opnieuw tegen. Ze vroegen jullie of uw vader al was teruggekomen van zijn werk en wanneer jullie ontkennend antwoordden sloegen ze jullie. De dorpsouderen kwamen tussen en zeiden dat het niet jullie schuld was maar die van uw vader. Hierop lieten de taliban jullie weer vrij en gaven u vader ditmaal zeven dagen de tijd om zich aan te geven. Vier dagen later, vertrokken u en uw broer, S. (...) uit Afghanistan. Uw familie trok vervolgens in bij uw oom die ook in jullie dorp woont. U verbleef met uw broer gedurende anderhalf jaar in Turkije waarna u verder reisde naar België. U kwam op 12 april 2021 in België aan en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Drie maanden voor de val van de overheid in augustus 2021 was uw vader betrokken bij een gevecht in Kandahar. Sindsdien is hij vermist. Ter staving van uw verzoek legt u twee certificaten, twee brieven en foto's neer.

Op 9 maart 2023 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw familie en u met de taliban omwille van het werk van uw vader en omdat u niet aannemelijk maakte dat u omwille van uw verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd. Ook aan de verdwijning van uw vader werd geen geloof gehecht. U diende geen beroep in.

Op 6 juli 2023 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U blijft hierin vasthouden aan uw eerdere verklaringen en stelt dat uw problemen met de taliban hieromtrent nog steeds actueel zijn. Verder verklaart u nogmaals niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa en uw integratie in de Belgische maatschappij. U stelt dat u al goed Frans spreekt, u verder wil studeren en een diploma wil behalen om een bijdrage te leveren aan de maatschappij. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor : een brief van uw advocaat, aanbevelingsbrieven van uw naasten en kennissen in België, Belgische schoolattesten, foto's van u in België en Belgische werkdocumenten.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd ontvankelijk verklaard door het CGVS en u werd uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal van 7 december 2022 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-Generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 4 maart 2023 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw familie en u met de taliban omwille van het werk van uw vader en omdat u niet aannemelijk maakte dat u omwille van uw verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd (zie beslissing CGVS d.d. 09.03.2023). Ook aan de verdwijning van uw vader werd geen geloof gehecht (ibid.). U diende geen beroep

in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek. U diende een tweede verzoek in om internationale bescherming waarin u aan de hand van heel wat nieuwe en persoonlijke documenten met betrekking tot uw verblijf in België argumenteert dat u omwille van uw verwestering en integratie in België niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Uw tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard en u werd uitgenodigd op het CGVS voor een tweede onderhoud om uw nieuwe elementen te bespreken.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Waar u opnieuw verwees uw eerdere verklaringen betreffende de problemen van uw familie en u met de taliban omwille van de job van uw vader (zie verklaring volgend verzoek d.d. 28.07.2023 (verder verklaring volgend verzoek), punt 17 en 21) dient aangestipt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Waar u en uw advocaat in haar brief d.d. 22.06.2023 aanhalen dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van uw verwestering en integratie in de Belgische maatschappij dient opgemerkt dat nergens uit uw dossier blijkt dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan. Om uw integratie te ondersteunen legt u onder meer Belgische schooldocumenten en aanbevelingsbrieven voor van uw leerkrachten en klasgenoten. Uit die documenten blijkt dat u in het voorjaar (maart-april) van 2023 deeltijds OKAN-school en deeltijds regulier onderwijs volgde in het vierde middelbaar haarzorg en u over het algemeen een positieve attitude en goede inzet toonde. Uit die documenten blijkt echter ook dat u rond kerstmis 2022 – toen er nog geen beslissing was genomen in het kader van uw eerste verzoek – reeds de opmerking kreeg dat u steeds vaker afwezig was en ook uw stiptheid te wensen overliet. In april 2023 wees uw leerkracht katholiek onderwijs u er dan weer op de klasregels en medeleerlingen te blijven respecteren – hetgeen soms te wensen overliet –, terwijl uw leerkracht LO opmerkte dat u wel een goede attitude had tijdens de lessen, maar u zich ad hoc aanmeldde wanneer u daar zin in had. Tijdens uw tweede verzoek verklaarde u zelf nog dat u wilde verder studeren en uw diploma wilde halen om een bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij (verklaring volgend verzoek, punt 21). Tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 13.11.2023 blijft er echter niet veel meer over van die goede voornemens aangezien u aangeeft dat u gestopt bent met school, omdat u daar geen zin meer in had omwille van uw negatieve beslissing (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13.11.2023 (verder CGVS 2), p. 8 en 9). Er dient echter opgemerkt dat u ten tijde van uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 28.07.2023 in het kader van uw tweede verzoek ook reeds wist dat u een negatieve beslissing had ontvangen en u toen wel nog uitgebreid de nadruk legde op uw studieambities ten einde een nieuw onderhoud te verkrijgen op het CGVS (verklaring volgend verzoek, punt 12, 19 en 21). Ook uw advocaat benadrukt in haar brief d.d. 22.06.2023 dat u zeer geëngageerd bent op school, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen op het CGVS d.d. 13.11.2023. Er dient nog toegevoegd dat u sinds september 2021 OKAN-school volgde waar u de klas deelde met andere Afghanen, Afrikanen en Oekraïners (CGVS 2, p. 9) en u nog maar sinds het voorjaar 2023 deeltijds regulier onderwijs volgde. Beide vormen van onderwijs zijn op heden stopgezet, waardoor er vragen kunnen gesteld worden bij uw zelfverklaarde en sterk benadrukte vastberadenheid om te studeren en u te integreren in de Belgische maatschappij.

Verder haalt u aan dat u sinds drie à vier maanden werkt in het restaurant van Z. B. B. (...), waar u durum's, taco's en burgers bakt (CGVS 2, p. 8). U kon deze job verkrijgen via uw vriend R. (...) (ibid.). Eerder heeft u nooit gewerkt in België (ibid.). Uit het door u voorgelegde werkcontract blijkt een tewerkstelling van 13u per week – een gemiddelde voltijdse werkweek in België telt 38u (zie blauwe map, stuk 6). Er blijkt ook dat u op 8 mei 2023 werd aangeworven onder het statuut van student. Aangezien u op heden niet langer schoolloopt stelt zich de vraag onder welk statuut of met welk contract u actueel tewerkgesteld bent. Om een studentenjob uit te voeren moet studeren immers uw hoofdactiviteit zijn (zie blauwe map, stuk 5), hetgeen bij u niet langer het geval is.

Voorts gevraagd naar uw bezigheden in uw vrije tijd, antwoordt u dat u dagelijks cricket speelt met uw Afghaanse vrienden uit het centrum (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wat u verder nog doet tijdens uw vrije tijd in België, antwoordt u dat u 2,5 à 3 uur werkt, u na uw werk speelt en praat met uw vrienden uit het centrum en u momenteel erg aandachtig het WK cricket volgt (CGVS 2, p. 9 en 10). Gevraagd of u behalve om cricket te spelen nog afsprekt met vrienden tijdens uw vrije tijd, antwoordt u dat u heel af en toe met de jongeren van het centrum naar Namur gaat (CGVS 2, p. 10). Opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek een brief voorlegde van uw vriendin, maar haar naam of bestaan nog niet vermeld werd tijdens het tweede interview – ondanks meerdere vragen over uw vrije tijdsbesteding – en gevraagd of u nog steeds een vriendin hebt, antwoordt u instemmend (ibid.). Gevraagd of u met haar afsprekt in uw vrije tijd, antwoordt u

wederom affirmatief, zonder uit te weiden (ibid.). Gevraagd waarom u haar daarnet dan niet vermeld hebt, antwoordt u dat u veel bezig met bent uw vrienden en uw werk en u haar maar één keer per week ziet na haar school (ibid.). Het is opvallend dat u uw vriendin niet spontaan ter sprake brengt als gepolst wordt naar uw vrijetijdsbesteding en voormalige klasgenoten in België en u slechts in zeer korte bewoordingen over haar praat.

Daarnaast gepolst naar uw religieuze beleving, geeft u aan dat u nog steeds moslim bent, u daar op staat en u nog bidt (ibid.).

Opgemerkt dat u nu al even in België bent en gevraagd of u denkt dat u door uw verblijf in België problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat de mensen in Afghanistan bij terugkeer zullen denken dat u ongelovig bent geworden door uw verblijf hier, waardoor ze u zullen straffen of doden, en dat alles is (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of er bepaalde ideeën of meningen van u zijn beïnvloed of veranderd door uw verblijf in België in vergelijking met uw verblijf in Afghanistan, antwoordt u dat er veel veranderd is en u hier onderwijs volgde en mensenrechten leerde en dat niet bestaat in Afghanistan (CGVS 2, p. 10 en 11). Gevraagd of u daardoor in de problemen zou kunnen komen bij terugkeer, antwoordt u affirmatief aangezien u gewoontes van hier heeft overgenomen en die u problemen kunnen bezorgen bij terugkeer (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of u daar een concreet voorbeeld van kunt geven, antwoordt u dat ze zullen zeggen dat u ongelovig bent aangezien u in Europa hebt verbleven (ibid.). Gevraagd of u ook problemen zou kennen bij terugkeer als u zou bidden en terug deelnemen aan het maatschappelijk leven, antwoordt u opnieuw zeer algemeen dat uw gewoontes veranderd zijn en u daardoor problemen zou kennen (ibid.). Wederom gevraagd naar een concreet voorbeeld, antwoordt u dat u hier een vriendin kan hebben en jullie kunnen afspreken en van alles kunnen doen, wat onmogelijk is in Afghanistan (ibid.). Doorgevraagd naar andere voorbeelden, antwoordt u zeer algemeen dat u hier veel faciliteiten hebt die u gewoon bent geworden en die u in Afghanistan niet hebt (ibid.). Gevraagd over welke faciliteiten het gaat, antwoordt u volledig naast de vraag dat u Afghanistan niet zou verlaten hebben mocht u geen problemen hebben gehad (ibid.).

Er dient opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen enkel een voorkeur blijkt voor een westerse levensstijl zonder dat uw gedachtengoed fundamenteel veranderd is. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van dergelijke gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden.

Dat u hier in het verleden school hebt gelopen en een vriendin hebt, kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u hoofdzakelijk contact heeft met andere Afghanen, u veel interesse voor cricket toont als beoefenaar én als kijker -, u 13 uur per week werkt in het restaurant van Z. B. B. (...), u niet meer naar school gaat en u nog steeds gelovig bent en bidt.

Er dient nog benadrukt dat u ook niet in beroep ging bij de RvV toen het CGVS na uw eerste verzoek reeds oordeelde dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u omwille van uw verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd.

Waar u aanhaalt dat u in België onderwijs kon volgen, terwijl u dat in Afghanistan nooit gedaan hebt (CGVS 2, p. 11), dient opgemerkt dat u hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo verklaart u dat er wel degelijk een school was in uw eigen dorp en uw ouders u zelfs aanmaanden om naar die school te gaan aangezien ze dat goed vonden voor u, maar u als zevenjarige tegen de wil van uw ouders inging en besloot om niet naar school te gaan aangezien u daar geen interesse voor had (CGVS 2, p. 3 en 4). Gevraagd of een kind van zeven jaar in Afghanistan tegen de wil van zijn ouders kan beslissen om niet naar school te gaan, antwoordt u instemmend en stelt u zeer algemeen dat 60% van de Afghanen ongeschoold is (CGVS 2, p. 4). Opgemerkt dat het gaat over uw persoonlijke situatie en het toch vreemd lijkt dat uw ouders u naar school wilden sturen, maar u dat zelf geweigerd hebt op de leeftijd van zeven jaar, antwoordt u kortweg dat u geen interesse had (ibid.), waarmee u deze vreemde gang van zaken helemaal niet aannemelijk maakt. Het lijkt zeer merkwaardig dat u in de Afgaanse maatschappij – sterk gebaseerd op familiebanden en hiërarchie – op zeer jonge leeftijd belangrijke, persoonlijke levenskeuzes mocht maken. Gevraagd of uw drie broers en zussen ooit naar school zijn gegaan, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoordt u dat uw zussen te jong waren en uw jongere broer niet ging omdat niet veel mensen uit uw dorp naar school gingen (ibid.). Gevraagd of uw ouders uw broers en zussen net zoals u naar school wilden sturen, antwoordt u instemmend, maar dat niemand van jullie ging (ibid.). Er dient echter opgemerkt dat in de brief van uw advocaat d.d. 22.06.2023 vermeld staat dat uw broers niet meer naar school gaan omwille van de problemen van uw familie die beschouwd wordt als verraders door uw vertrek, hetgeen impliceert dat uw broers daarvoor wel degelijk onderwijs volgden, wat op zijn beurt dan weer contrasteert met uw eigen verklaringen

daarover. Evenmin is duidelijk waarom uw broers wel school zouden hebben gelopen, terwijl u dat niet deed. Voorgaande doet sterk vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke scholing in Afghanistan.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot uw 14 jaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien volgde u vanaf uw vier à vijf jaar tot uw vertrek dagelijks enkele uren koranles in de madrassa in uw dorp (CGVS 2, p. 4 en 5). Verder haalde u gras voor de geiten, bracht u hout

van de bergen en sprak u af met uw broers en neven om te praten en cricket te spelen (CGVS 2, p. 4, 5, 6, 7 en 8). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw scholing in Afghanistan. Daarenboven heeft u nog contact met uw moeder en uw broers en zussen die op heden nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan verblijven (CGVS 2, p. 6 en 7). Ook uw drie tantes vaderskant, drie ooms moederskant en vijf tantes vaderskant wonen nog steeds in uw dorp en sommigen hebben er landbouvvelden en winkels (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07.12.2022 (verder CGVS 1), p. 5, 6 en 7). Ook meerdere van uw neven wonen in uw geboortedorp (CGVS 2, p. 6). In het kader van uw eerste verzoek werd reeds aangetoond dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verdwijning van uw vader. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer geen beroep meer zou kunnen doen op een sterk, familiaal netwerk in uw geboortedorp.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Uw Belgische werk- en schooldocumenten en de aanbevelingsbrieven van uw naasten en kennissen in België werden grotendeels hierboven reeds besproken en tonen geen persoonlijke vrees aan bij terugkeer. Dat geldt ook voor de door u voorgelegde foto's van in België.

De brief van uw advocaat d.d. 22.06.2023 werd hierboven reeds op verschillende momenten aangehaald en de inhoud ervan besproken. Zo werd reeds gewezen op de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen over de scholing van uw broers. Waar uw advocaat in haar schrijven verwijst naar het risico dat u bij terugkeer loopt omwille van verwestering dient verwezen te worden naar de bovenstaande beoordeling daarvan. De overige informatie in het schrijven van uw advocaat kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van het "recht verhoord te worden".

In een eerste onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij maar 15 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrokken is, dat zijn eerste verzoek volledig behandeld werd toen hij minderjarig was en dat hij net 18 jaar is geworden in maart 2023. Hij benadrukt ook dat hij zijn tweede verzoek heeft ingediend in juli 2023. Volgens hem is het belangrijke gevolg hiervan dat hij zijn verblijf van drie jaar in België als minderjarige heeft ervaren, zodat men zijn dossier niet gewoon en gemakkelijk als het dossier van een volwassene mag beschouwen. Hij wijst erop dat hij nu wel volwassen is, maar dat hij nog maar een kind was tijdens zijn verblijf in België en meent dat hij als een minderjarige beschouwd moet worden, zodat zijn verklaringen goed kunnen

worden ingeschat. Iets ervaren als volwassene en iets ervaren als kind “maakt een groot verschil op het manier dat een persoon de gebeurtenissen zal kunnen vertellen en begrijpen”, aldus verzoeker, die nog stelt dat zijn “jonge ouderdom” een bijzondere voorzichtigheid vraagt “bij het examen van zijn asiolverzoek in het algemeen, en voor zijn verklaringen in het bijzonder”, zoals blijkt uit talrijke teksten. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris de rechten van het kind niet te hebben nageleefd, “zowel in het kader van het verhoor (adequatie van de vragen) als in haar beslissing (op gebied van de eisen, inadequatie van de verwijten gezien de specifieke situatie, enz.)”.

Vervolgens voert verzoeker de volgende argumenten aan ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing:

“2. Verder dient er te worden benadrukt dat tegenpartij enkel de vrees op basis van de verwestering van verzoeker onderzocht heeft ;

Terwijl verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming op een tweede vrees heeft gebaseerd namelijk :

- het bezit van twee extra documenten met betrekking van het werk van zijn vader;

- de recente incidenten die zijn familieleden hebben moeten doormaken ;

Zie inderdaad DVZ verklaringen op nummer 17 ;

Nochtans heeft tegenpartij die nieuwe elementen helemaal niet onderzocht noch besproken met verzoeker ;

Er bestaat dus duidelijk een gebrek aan volledig en voldoende onderzoek wat ten nadele van verzoeker niet kan spelen ;

De bestreden beslissing moet vernietigd worden en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende noodzakelijk onderzoek ;

3. Betreffende de scholing, duidt tegenpartij ten onrechte aan dat verzoeker met school is gestopt ;

Tegenpartij is ook van mening dat verzoeker weinig geloofwaardig zou zijn toen hij legt uit dat hij met school is gestopt omwille van de negatieve beslissing die hij gekregen heeft in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ;

We benadrukken dat verzoeker op DVZ duidelijk heeft verklaard (het was toen juli 2023) dat zijn wil al was om met school te stoppen maar dat zijn leraren hem die hadden afgeraden ;

Dus : verzoeker wilde sinds de weigering van zijn eerste verzoek stoppen met school ; en hij heeft het ook uiteindelijk (kort voor zijn persoonlijk onderhoud - zie NOP p. 9) gedaan tegen de raden van zijn leraren ;

We benadrukken echter dat verzoeker met school opnieuw gestart is ;

Verzoeker legt voor een schoolattest van 24.01.2024 (STUK 3) alsook bijkomende attesten van goede integratie van zijn leraren en steun attesten (STUK 4);

4. We benadrukken verder dat tegenpartij verzoeker (die, nochtans (zie supra) pas net 18 was geworden) helemaal niet heeft geholpen om volledige verklaringen te kunnen afleggen ;

Bijvoorbeeld, toen verzoeker naast de kwestie heeft geantwoord toen de PO naar de faciliteiten die verzoeker zou verliezen in geval van terugkeer naar Afghanistan, heeft gevraagd, heeft de PO zelfs niet de vraag opnieuw hersteld noch heeft ze die geherformuleerd (zie NOP p. 11);

Als ander voorbeeld, heeft de PO geen onderzoek gevoerd om te begrijpen wat verzoeker bedoelde toen hij zei : “daar als een mulla ons zei dat een bepaalde persoon kafir was, dan geloofden wij dat” (zie NOP p. 11) ;

Die waren nochtans allebei essentiële elementen om te onderzoeken ten opzichte van de vrees omwille van verwestering !

Hoe kan het mogelijk zijn om te concluderen dat verzoeker niet zou veranderd zijn door zijn verblijf hier in België zonder verder hem te laten vertellen en uitleggen wat zijn mening nu is tegenover de mulla en hun zeer belangrijke en prominente positie in de Afghaanse maatschappij ?

Er bestaat weer een duidelijk gebrek aan volledig onderzoek ;

5. De motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk verkeerd ;

Er zijn zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissing te vernietigen en het statuut van vluchteling of ten minste die van subsidiaire bescherming (zie ook infra titel III) toe te kennen.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVS nog niet verzameld worden of totaal verkeerd ingeschat werden zonder o.a. rekening te nemen met de kwetsbaarheid van verzoeker als minderjarig (aangezien alles is gebeurd - namelijk zijn lange verblijf in België) toen verzoeker minderjarig was), in strijd met de wettelijke bepalingen ingeroepen in het enige middel, met als gevolg dat ten minste een extra onderzoek door het terugsturen van het dossier naar het CGVS wel nodig is.”

In een tweede middelonderdeel vraagt verzoeker helemaal ondergeschikt dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat zijn regio van herkomst, namelijk het dorp Shangar in de provincie Kunar, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel wordt getrokken en gaat vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij verwijst wat dit betreft naar het arrest met nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en nodigt het CGVS uit

om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt te herzien, ofwel een “*Fact-Finding Mission*” naar Afghanistan te ondernemen.

Hierna gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekennde humanitaire- en hongersnoodsituatie in Afghanistan. Hij voert daarbij een betoog over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en over de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis en stelt over zijn situatie het volgende:

“De situatie van verzoeker zijn familie is heel moeilijk : verzoeker moet zijn familie financieel helpen (zie DVZ nummer 24) ;

de PO heeft nochtans absoluut geen zorg getoond tijdens het persoonlijk onderhoud om het dossier qua economische situatie te onderzoeken ;”

Verzoeker stelt verder in dit middelonderdeel dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Tot slot citeert verzoeker uit de Nansen Note “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*” van 23 juni 2022.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris een attest van 24 januari 2024 van inschrijving op school (stuk 3) en “*(a)ttesten van integratie en steun attesten*” (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

De Raad stelt echter vast dat het schoolattest van 24 januari 2024 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) niet als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd. Dit document wordt door verzoeker wel bij zijn op 25 mei 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegd (zie *infra* 2.2.3., stuk 4).

2.2.2. Op 15 mei 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan - Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*” van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 25 mei 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een loonfiche (stuk 1), een verklaring van zijn werkgever en een fotokopie van diens identiteitskaart (stuk 2), getuigenissen van vrienden die hij tijdens zijn werk heeft ontmoet en fotokopieën van hun identiteitskaarten (stuk 3), een schoolattest van 24 januari 2024 (stuk 4) en getuigenissen van medeleerlingen en leerkrachten, de vertalingen ervan en fotokopieën van hun identiteitskaarten (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van hem en zijn familie met de taliban omwille van het werk van zijn vader en aan de verdwijning van zijn vader en omdat hij niet aannemelijk maakte dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd, zodat het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven over de problemen met de taliban omwille van de job van zijn vader niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen, omdat (ii) nergens uit zijn dossier blijkt dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (iii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband citeert hij ook uit de Nansen Note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 23 juni 2022, waarin wordt gesteld dat er meer gewicht dient te worden toegekend aan de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 15 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers (huidig) verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting over de *Fact Finding Mission* de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over de problemen die hij en zijn familie met de taliban zouden hebben gehad omwille van het werk van zijn vader als ontmiijner voor de Amerikaanse *Special Forces*. Verzoeker stelt dat deze problemen met de taliban nog steeds actueel zijn en wijst erop dat zijn familie intussen omwille van de problemen is verhuisd. De taliban zouden het land van zijn familie in beslag willen nemen en zouden na de val van de voormalige overheid al twee stukken van het land hebben afgenomen. Verder verklaart verzoeker opnieuw niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa en zijn integratie in de Belgische maatschappij. Hij stelt dat hij al goed Frans spreekt, dat hij verder wil studeren en een diploma wil behalen om een bijdrage te leveren aan de maatschappij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek).

Ter staving van zijn huidige (volgend) verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure Belgische werkdocumenten neer, alsook fotokopieën van een brief van zijn advocaat, van aanbevelingsbrieven van zijn naasten en kennissen in België, van Belgische schooldocumenten en van in België genomen foto's (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Wat dit betreft, wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst op het volgende: *“Eerst en vooral dient opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw familie en u met de taliban omwille van het werk van uw vader en omdat u niet aannemelijk maakte dat u omwille van uw verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd (zie beslissing CGVS d.d. 09.03.2023). Ook aan de verdwijning van uw vader werd geen geloof gehecht (ibid.). U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek. U diende een tweede verzoek in om internationale bescherming waarin u aan de hand van heel wat nieuwe en persoonlijke documenten met betrekking tot uw verblijf in België argumenteert dat u omwille van uw verwestering en integratie in België niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Uw tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard en u werd uitgenodigd op het CGVS voor een tweede onderhoud om uw nieuwe elementen te bespreken.”*

De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij maar 15 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok, dat zijn eerste verzoek volledig behandeld werd toen hij minderjarig was en dat hij tijdens zijn verblijf in België nog maar een kind was, zodat hij in het kader van zijn huidige verzoek ook als minderjarige moet worden behandeld. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geen beroep indiende tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in het kader van zijn eerste verzoek werd genomen, zodat deze beslissing als vaststaand dient te worden beschouwd. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in het kader van zijn eerste verzoek aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 7 december 2022 op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ten tijde van de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS heeft afgelegd inzake de nieuwe elementen (in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek) reeds 18 jaar en dus meerderjarig was (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek, nr. 4). Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker bij aankomst in België op 11 april 2021 slechts 16 jaar oud was en hij dus inderdaad twee jaar als minderjarige in België heeft verbleven, kan dit gegeven geenszins een verschuiving

bieden voor de algemene, opvallende en ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn huidige verzoek heeft afgelegd. Verzoeker was minstens 16 jaar tijdens zijn verblijf in België en was 18 jaar ten tijde van zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Hij was bijgevolg geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over zijn verblijf in België. In de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 november 2023 kan bovendien worden gelezen dat de *protection officer* van het CGVS herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud). Verzoekers betoog dat er niet voldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van 6 december 2007 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Een schending van artikel 24 van het Handvest of van het "*recht verhoord te worden*" wordt dan ook niet aangetoond.

De adjunct-commissaris vervolgt in de bestreden beslissing:

"Waar u opnieuw verwees uw eerdere verklaringen betreffende de problemen van uw familie en u met de taliban omwille van de job van uw vader (zie verklaring volgend verzoek d.d. 28.07.2023 (verder verklaring volgend verzoek), punt 17 en 21) dient aangestipt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen."

Verzoeker benadrukt dat alleen zijn vrees op basis van zijn verwestering werd onderzocht, terwijl hij zijn tweede verzoek ook op een tweede vrees heeft gebaseerd, waarbij hij wijst op de verklaringen die hij bij de DVZ heeft afgelegd over het bezit van twee extra documenten inzake het werk van zijn vader en de recente incidenten die zijn familieleden hebben meegemaakt. Hij verwijt de adjunct-commissaris deze nieuwe elementen niet te hebben onderzocht, noch met hem besproken te hebben. Wat betreft verzoekers verklaringen over de twee extra documenten inzake het werk van zijn vader, merkt de Raad op dat verzoeker bij de DVZ weliswaar heeft verklaard dat hij op zijn telefoon nog een aanbevelingsbrief van zijn vader en een foto van diens werkbadge heeft (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek), maar dat uit de stukken in het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker deze documenten heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Wat betreft verzoekers verklaringen over de recente incidenten, namelijk dat de taliban het land van zijn familie in beslag zouden willen nemen, dat zij na de val van de voormalige overheid al twee stukken van het land van zijn familie zouden hebben afgenomen en dat zijn familie intussen is verhuisd (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek), wijst de Raad erop dat verzoeker zich bij de DVZ heeft beperkt tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft hij hierover evenmin stukken neergelegd of (geloofwaardige) verklaringen afgelegd, hoewel hij de mogelijkheid kreeg om op het einde van het persoonlijk onderhoud nog iets toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Door louter te verwijzen naar zijn summiere, niet-gestaafde verklaringen bij de DVZ over de recente problemen van zijn familie, die bovendien in het verlengde liggen van zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven waaraan in het kader van zijn eerste verzoek geen geloof werd gehecht, werpt verzoeker geen ander licht op de (eerdere) beoordeling dat de problemen die zijn familie zou kennen met de taliban in Afghanistan ongeloofwaardig zijn.

De stukken die verzoeker in het kader van de huidige beroepsprocedure bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker van 25 mei 2024, stukken 1-5) voegt, hebben betrekking op zijn vrees omwille van zijn verblijf in België en staven de door hem voorgehouden recente problemen van zijn familie met de taliban in Afghanistan niet.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad dat (i) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven over de problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen en dat (ii) de recente incidenten die zich ten aanzien van verzoekers familie in Afghanistan zouden hebben voorgedaan loutere beweringen betreffen.

Zoals reeds aangegeven verklaart verzoeker ook dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van zijn verwestering en integratie in België (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Ter staving hiervan heeft hij in de loop van de administratieve procedure meerdere documenten neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december

2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de

voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 15 mei 2024 doet niet anders besluiten.

Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn verblijf in België en de stukken die hij ter staving daarvan in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'), bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente en gedetailleerde motieven:

"Waar u en uw advocaat in haar brief d.d. 22.06.2023 aanhalen dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van uw verwestering en integratie in de Belgische maatschappij dient opgemerkt dat nergens uit uw dossier blijkt dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan. Om uw integratie te ondersteunen legt u onder meer Belgische schooldocumenten en aanbevelingsbrieven voor van uw leerkrachten en klasgenoten. Uit die documenten blijkt dat u in het voorjaar (maart-april) van 2023 deeltijds OKAN-school en deeltijds regulier onderwijs volgde in het vierde middelbaar haartzorg en u over het algemeen een positieve attitude en goede inzet toonde. Uit die documenten blijkt echter ook dat u rond kerstmis 2022 – toen er nog geen beslissing was genomen in het kader van uw eerste verzoek – reeds de opmerking kreeg dat u steeds vaker afwezig was en ook uw stiptheid te wensen overliet. In april 2023 wees uw leerkracht katholiek onderwijs u er dan weer op de klasregels en medeleerlingen te blijven respecteren – hetgeen soms te wensen overliet –, terwijl uw leerkracht LO opmerkte dat u wel een goede attitude had tijdens de lessen, maar u zich ad hoc aanmeldde wanneer u daar zin in had. Tijdens uw tweede verzoek verklaarde u zelf nog dat u wilde verder studeren en uw diploma wilde halen om een bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij (verklaring volgend verzoek, punt 21). Tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 13.11.2023 blijft er echter niet veel meer over van die goede voornemens aangezien u aangeeft dat u gestopt bent met school, omdat u daar geen zin meer in had omwille van uw negatieve beslissing (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13.11.2023 (verder CGVS 2), p. 8 en 9). Er dient echter opgemerkt dat u ten tijde van uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 28.07.2023 in het kader van uw tweede verzoek ook reeds wist dat u een negatieve beslissing had ontvangen en u toen wel nog uitgebreid de nadruk legde op uw studieambities ten einde een nieuw onderhoud te verkrijgen op het CGVS (verklaring volgend verzoek, punt 12, 19 en 21). Ook uw advocaat benadrukt in haar brief d.d. 22.06.2023 dat u zeer geëngageerd bent op school, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen op het CGVS d.d. 13.11.2023. Er dient nog toegevoegd dat u sinds september 2021 OKAN-school volgde waar u de klas deelde met andere Afghanen, Afrikanen en Oekraïners (CGVS 2, p. 9) en u nog maar sinds het voorjaar 2023 deeltijds regulier onderwijs volgde. Beide vormen van onderwijs zijn op heden stopgezet, waardoor er vragen kunnen gesteld worden bij uw zelfverklaarde en sterk benadrukte vastberadenheid om te studeren en u te integreren in de Belgische maatschappij.

Verder haalt u aan dat u sinds drie à vier maanden werkt in het restaurant van Z. B. B. (...), waar u durum's, taco's en burgers bakt (CGVS 2, p. 8). U kon deze job verkrijgen via uw vriend R. (...) (ibid.). Eerder heeft u nooit gewerkt in België (ibid.). Uit het door u voorgelegde werkcontract blijkt een tewerkstelling van 13u per week – een gemiddelde voltijdse werkweek in België telt 38u (zie blauwe map, stuk 6). (...).

Voorts gevraagd naar uw bezigheden in uw vrije tijd, antwoordt u dat u dagelijks cricket speelt met uw Afghaanse vrienden uit het centrum (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wat u verder nog doet tijdens uw vrije tijd in België, antwoordt u dat u 2,5 à 3 uur werkt, u na uw werk speelt en praat met uw vrienden uit het centrum en u momenteel erg aandachtig het WK cricket volgt (CGVS 2, p. 9 en 10). Gevraagd of u behalve om cricket te spelen nog afsprekt met vrienden tijdens uw vrije tijd, antwoordt u dat u heel af en toe met de jongeren van het centrum naar Namur gaat (CGVS 2, p. 10). Opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek een brief voorlegde van uw vriendin, maar haar naam of bestaan nog niet vermeld werd tijdens het tweede interview – ondanks meerdere vragen over uw vrije tijdsbesteding – en gevraagd of u nog steeds een vriendin hebt, antwoordt u instemmend (ibid.). Gevraagd of u met haar afsprekt in uw vrije tijd, antwoordt u wederom affirmatief, zonder uit te weiden (ibid.). Gevraagd waarom u haar daarnet dan niet vermeld hebt, antwoordt u dat u veel bezig met bent uw vrienden en uw werk en u haar maar één keer per week ziet na haar school (ibid.). Het is opvallend dat u uw vriendin niet spontaan ter sprake brengt als gepolst wordt naar uw vrijetijdsbesteding en voormalige klasgenoten in België en u slechts in zeer korte bewoordingen over haar praat.

Daarnaast gepolst naar uw religieuze beleving, geeft u aan dat u nog steeds moslim bent, u daar op staat en u nog bidt (ibid.).

Opgemerkt dat u nu al even in België bent en gevraagd of u denkt dat u door uw verblijf in België problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat de mensen in Afghanistan bij terugkeer zullen denken dat u ongelovig bent geworden door uw verblijf hier, waardoor ze u zullen straffen of doden, en dat alles is (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of er bepaalde ideeën of meningen van u zijn beïnvloed of veranderd

door uw verblijf in België in vergelijking met uw verblijf in Afghanistan, antwoordt u dat er veel veranderd is en u hier onderwijs volgde en mensenrechten leerde en dat niet bestaat in Afghanistan (CGVS 2, p. 10 en 11). Gevraagd of u daardoor in de problemen zou kunnen komen bij terugkeer, antwoordt u affirmatief aangezien u gewoontes van hier heeft overgenomen en die u problemen kunnen bezorgen bij terugkeer (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of u daar een concreet voorbeeld van kunt geven, antwoordt u dat ze zullen zeggen dat u ongelovig bent aangezien u in Europa hebt verbleven (ibid.). Gevraagd of u ook problemen zou kennen bij terugkeer als u zou bidden en terug deelnemen aan het maatschappelijk leven, antwoordt u opnieuw zeer algemeen dat uw gewoontes veranderd zijn en u daardoor problemen zou kennen (ibid.). Wederom gevraagd naar een concreet voorbeeld, antwoordt u dat u hier een vriendin kan hebben en jullie kunnen afspreken en van alles kunnen doen, wat onmogelijk is in Afghanistan (ibid.). Doorgevraagd naar andere voorbeelden, antwoordt u zeer algemeen dat u hier veel faciliteiten hebt die u gewoon bent geworden en die u in Afghanistan niet hebt (ibid.). Gevraagd over welke faciliteiten het gaat, antwoordt u volledig naast de vraag dat u Afghanistan niet zou verlaten hebben mocht u geen problemen hebben gehad (ibid.).

Er dient opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen enkel een voorkeur blijkt voor een westerse levensstijl zonder dat uw gedachtengoed fundamenteel veranderd is. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van dergelijke gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden.

Dat u hier in het verleden school hebt gelopen en een vriendin hebt, kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl hebt eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u hoofdzakelijk contact heeft met andere Afghanen, u veel interesse voor cricket toont als beoefenaar én als kijker -, u 13 uur per week werkt in het restaurant van Z. B. B. (...), u niet meer naar school gaat en u nog steeds gelovig bent en bidt.

Er dient nog benadrukt dat u ook niet in beroep ging bij de RvV toen het CGVS na uw eerste verzoek reeds oordeelde dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u omwille van uw verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd.

Waar u aanhaalt dat u in België onderwijs kon volgen, terwijl u dat in Afghanistan nooit gedaan hebt (CGVS 2, p. 11), dient opgemerkt dat u hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo verklaart u dat er wel degelijk een school was in uw eigen dorp en uw ouders u zelfs aanmaanden om naar die school te gaan aangezien ze dat goed vonden voor u, maar u als zevenjarige tegen de wil van uw ouders inging en besloot om niet naar school te gaan aangezien u daar geen interesse voor had (CGVS 2, p. 3 en 4). Gevraagd of een kind van zeven jaar in Afghanistan tegen de wil van zijn ouders kan beslissen om niet naar school te gaan, antwoordt u instemmend en stelt u zeer algemeen dat 60% van de Afghanen ongeschoold is (CGVS 2, p. 4). Opgemerkt dat het gaat over uw persoonlijke situatie en het toch vreemd lijkt dat uw ouders u naar school wilden sturen, maar u dat zelf geweigerd hebt op de leeftijd van zeven jaar, antwoordt u kortweg dat u geen interesse had (ibid.), waarmee u deze vreemde gang van zaken helemaal niet aannemelijk maakt. Het lijkt zeer merkwaardig dat u in de Afgaanse maatschappij – sterk gebaseerd op familiebanden en hiërarchie – op zeer jonge leeftijd belangrijke, persoonlijke levenskeuzes mocht maken. Gevraagd of uw drie broers en zussen ooit naar school zijn gegaan, antwoordt u van niet (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoordt u dat uw zussen te jong waren en uw jongere broer niet ging omdat niet veel mensen uit uw dorp naar school gingen (ibid.). Gevraagd of uw ouders uw broers en zussen net zoals u naar school wilden sturen, antwoordt u instemmend, maar dat niemand van jullie ging (ibid.). Er dient echter opgemerkt dat in de brief van uw advocaat d.d. 22.06.2023 vermeld staat dat uw broers niet meer naar school gaan omwille van de problemen van uw familie die beschouwd wordt als verraders door uw vertrek, hetgeen impliceert dat uw broers daarvoor wel degelijk onderwijs volgden, wat op zijn beurt dan weer contrasteert met uw eigen verklaringen daarover. Evenmin is duidelijk waarom uw broers wel school zouden hebben gelopen, terwijl u dat niet deed. Voorgaande doet sterk vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke scholing in Afghanistan.

(...)

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot uw 14 jaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien volgde u vanaf uw vier à vijf jaar tot uw vertrek dagelijks enkele uren koranles in de madrassa in uw dorp (CGVS 2, p. 4 en 5). Verder haalde u gras voor de geiten, bracht u hout van de bergen en sprak u af met uw broers en neven om te praten en cricket te spelen (CGVS 2, p. 4, 5, 6, 7 en 8). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw scholing in Afghanistan. Daarenboven heeft u nog contact met uw moeder en uw broers en zussen die op heden nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan verblijven (CGVS 2, p. 6 en 7). Ook uw drie tantes vaderskant, drie ooms moederskant en vijf tantes vaderskant wonen nog steeds in uw dorp en sommigen hebben er landbouwvelden en winkels (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 07.12.2022 (verder CGVS 1), p. 5, 6 en 7). Ook meerdere van uw neven wonen in uw geboortedorp (CGVS 2, p. 6). In het kader van uw eerste verzoek werd reeds aangetoond dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verdwijning van uw vader. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse

waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer geen beroep meer zou kunnen doen op een sterk, familiaal netwerk in uw geboortedorp.

(...)

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Uw Belgische werk- en schooldocumenten en de aanbevelingsbrieven van uw naasten en kennissen in België werden grotendeels hierboven reeds besproken en tonen geen persoonlijke vrees aan bij terugkeer. Dat geldt ook voor de door u voorgelegde foto's van in België.

De brief van uw advocaat d.d. 22.06.2023 werd hierboven reeds op verschillende momenten aangehaald en de inhoud ervan besproken. Zo werd reeds gewezen op de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen over de scholing van uw broers. Waar uw advocaat in haar schrijven verwijst naar het risico dat u bij terugkeer loopt omwille van verwestering dient verwezen te worden naar de bovenstaande beoordeling daarvan. De overige informatie in het schrijven van uw advocaat kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande beslissing."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij bij de DVZ heeft verklaard dat het zijn wil al was om met school te stoppen, maar dat zijn leerkrachten hem dit hadden afgeraden, dat hij dus sinds de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus al wilde stoppen met school en dat hij dit ook uiteindelijk heeft gedaan (tegen het advies van zijn leerkrachten in), maar dat hij intussen wel opnieuw met school is gestart. Hij verwijst naar een schoolattest van 24 januari 2024 (aanvullende nota verzoeker, stuk 4) en naar verklaringen van zijn leerkrachten (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Met dit betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij rond kerstmis 2022, toen er nog geen beslissing was genomen in het kader van zijn eerste verzoek, reeds de opmerking kreeg dat hij steeds vaker afwezig was en dat ook zijn stiptheid te wensen overliet. Verder kan hij niet overtuigen waar hij stelt dat hij bij de DVZ duidelijk heeft verklaard dat het zijn wil al was om met school te stoppen, maar dat zijn leerkrachten hem dit hadden afgeraden. Hoewel hij inderdaad bij de DVZ verklaarde dat hij na de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 maart 2023 de school wilde verlaten, verklaarde hij ook dat zijn leerkrachten hem hierop aanspraken, dat hij heel blij is op school in België, dat hij verder wilde studeren en een diploma wilde halen om een bijdrage te leveren aan de Belgische maatschappij (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Gelet op zijn latere verklaring bij het CGVS dat hij gestopt is met school omdat hij daar geen zin meer in had en omwille van zijn negatieve beslissing (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9 en 14), het gegeven dat hij al rond kerstmis 2022 de opmerking kreeg dat hij steeds vaker afwezig was en het gegeven dat hij ten tijde van zijn onderhoud bij de DVZ al wist dat hij een negatieve beslissing had ontvangen, kunnen er inderdaad vragen worden gesteld bij zijn zelfverklaarde en sterk benadrukte vastberadenheid om te studeren en zich te integreren in de Belgische maatschappij. Verzoeker beweert voorts dat hij opnieuw is gestart met school, doch in het schoolattest van 24 januari 2024 wordt slechts vermeld dat hij ingeschreven was als leerling op school van 28 augustus 2022 tot 30 juni 2023. Hieruit kan dus niet blijken dat hij heden terug naar school gaat. Dit kan evenmin blijken uit de bijkomende verklaringen van zijn leerkrachten, nu deze van januari 2024 dateren en in de verleden tijd zijn geschreven. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opnieuw gestart zou zijn met school. Hoe dan ook toont hij met het loutere gegeven dat hij terug naar school zou gaan nog niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker stelt voorts dat het CGVS hem helemaal niet heeft geholpen om volledige verklaringen te kunnen afleggen, terwijl hij nochtans net 18 jaar was geworden. Hij haalt twee voorbeelden aan waar de *protection officer* van het CGVS heeft nagelaten om de vraag opnieuw te stellen of om door te vragen wat hij bedoelde. De Raad merkt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter op dat de *protection officer* verzoeker een aantal open vragen heeft gesteld over zijn verblijf in België en zijn vrees omwille van zijn (beweerde) verwestering en meermaals heeft doorgevraagd wanneer verzoeker hierop algemene antwoorden bleef geven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verzoekers stelling dat hij helemaal niet werd geholpen om volledige verklaringen te kunnen afleggen, kan dan ook niet worden gevolgd. Bovendien is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt bijgevolg niet aangetoond.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog "(a)ttesten van integratie en steun attesten" (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Bij zijn op 25 mei 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een loonfiche (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), een verklaring van zijn werkgever en een fotokopie van diens identiteitskaart (*ibid.*, stuk 2), getuigenissen van vrienden en fotokopieën van hun identiteitskaarten (*ibid.*, stuk 3), een schoolattest van 24 januari 2024 (*ibid.*,

stuk 4) en getuigenissen van medeleerlingen en leerkrachten, de vertalingen hiervan en fotokopieën van hun identiteitskaarten (*ibid.*, stuk 5). Wat betreft de “(a)ttesten van integratie en steun attesten” en de getuigenissen van medeleerlingen en leerkrachten, merkt de Raad op dat verzoeker het merendeel van deze ‘attesten’ of ‘getuigenissen’ reeds heeft neergelegd in de loop van de administratieve procedure (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’). Door de reeds neergelegde documenten louter opnieuw neer te leggen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing daarover. Uit de recente bijkomende ‘attesten’ of ‘getuigenissen’, de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, de loonfiche, de verklaring van zijn werkgever en de fotokopie van diens identiteitskaart, de getuigenissen van vrienden en de fotokopieën van hun identiteitskaarten en het schoolattest van 24 januari 2024 kan voorts blijken dat verzoeker in België school heeft gelopen in het schooljaar 2022-2023, dat hij erg gemotiveerd is om de Franse taal te leren, intussen goed Frans spreekt en ook de rol van tolk opnam ten aanzien van nieuwe Afghaanse leerlingen, dat hij de verbintenis is aangegaan om als keukenhulp te werken, dat hij heden al langer dan een jaar werkt en hiervoor loon heeft ontvangen, dat zijn werkgever tevreden is over hem en dat hij via zijn werk een netwerk heeft opgebouwd van Belgische vrienden en kennissen. Hij wordt in de ‘attesten’ en ‘getuigenissen’ (onder meer) beschreven als iemand die respectvol, moedig, behulpzaam, vriendelijk, leergierig, nieuwsgierig en punctueel is. Dit alles toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is en in Afghanistan over een sterk netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven over de problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen, dat (ii) de recente incidenten die zich ten aanzien van zijn familie in Afghanistan zouden hebben voorgedaan loutere beweringen betreffen en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor"*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verklaring bij de DVZ dat hij zijn familie in Afghanistan (financieel) moet steunen, toont hij niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar hij stelt dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud geen “zorg” heeft getoond om het dossier *qua* economische situatie te onderzoeken, wijst de Raad erop dat verzoekers situatie reeds werd beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat de adjunct-commissaris op 9 maart 2023 heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker kreeg in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek bij de DVZ de kans om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en werd daarna op het CGVS gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om op het einde van het persoonlijk onderhoud nog iets toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Zijn betoog dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud geen “zorg” heeft getoond om het dossier *qua* economische situatie te onderzoeken, kan bijgevolg niet overtuigen. De adjunct-commissaris heeft in de thans bestreden beslissing bijgevolg terecht geoordeeld dat verzoeker (in het kader van zijn huidig verzoek) (opnieuw) niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in *casu* naar analogie kan worden toegepast. Ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering

aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41

geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 15 mei 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, is immers minder recent dan, of dezelfde als deze waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 215 314 en 270 813 van respectievelijk 17 januari 2019 en 31 maart 2022, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde

arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op de bovenstaande vaststellingen, is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat hij daarna op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid deze nieuwe elementen verder uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN